

for en Finansminister at skulle sidde i Direktionen for et privat Selskab og have lige Stemme med de øvrige Direktører. Det forekommer mig rigtigt nok, at forudsat, at man skal lade denne Institution blive ved at være privat — hvad jeg, som jeg har udtalt, er en Modstander af —, bør Staten have den afgørende Indflydelse. Her burde Ministeren kunne sige et afgørende Ja eller Nej ved Diskontoens Fastsættelse og ikke sidde som et stemmegivende Medlem i et privat Selskabs Direktion. Jeg synes, at det ikke er en Stilling, der er en Finansminister værdig hverken i Danmark eller i noget andet Land. I det hele taget forekommer Sagen mig ret underlig.

Den højtærede Minister udtalte ved Forelæggelsen af Lovforslaget, at nu var der opnaaet en Overenskomst med Nationalbanken om, hvorledes Forholdet skulde være. Der foreligger altsaa en Overenskomst. Der har været forhandlet vistnok i meget lang Tid med Nationalbankens Direktion, om hvorledes Forholdene skulde ordnes. Men nu maa vi spørge her i Rigsdagen: Af hvilken Beskaffenhed er denne Overenskomst? Er det en bindende Overenskomst? Foreligger dette Lovforslag paa Rigsdagens Bord saaledes, at vi ikke kunne foretage Forandringer deri, eller er Overenskomsten af en saadan Beskaffenhed, at hvis vi finde Anledning til at træffe Forandringer i Lovforslagets Bestemmelser, skal Nationalbankens Direktion bøje sig og gaa ind paa disse Forandringer? Jeg vil tillade mig at rette det Spørgsmaal til den højtærede Minister: Ville Forandringer i dette Lovforslag foranledige, at Nationalbanken kan sige: Nej, saa ville vi ikke have noget med Sagen at gøre? Det forekommer mig at være en ganske underlig Stilling for os ikke at vide Besked om, hvorvidt vi have Ret til at foretage vigtige og indgribende Forandringer, om vi — hvis vi gaa ind paa Lovforslagets Princip, hvad jeg ikke ønsker — have Lov til at løse en Del af de store Tvivlsspørgsmaal, som det ærede Medlem for Randers Amts 4de Valgkreds sagde kunde løses ved en anden Affattelse af Lovforslaget.

Med disse Ord skal jeg slutte, idet jeg haaber, at dette Lovforslag vil blive Genstand for Udvalgsbehandling, og da der jo er god Tid, vil jeg haabe, at denne Udvalgsbehandling maa blive grundig og omfattende, saa at man, naar vi komme til den endelige Afstemning over Lovforslaget her i Tinget, kunne se fuldstændig klart

paa alle de Forhold, som berøres af denne Sag.

Birek: Jeg maa begynde med at sige, at det foreliggende Forslag er over Forventning. Det er maaske, fordi jeg har faaet en vis Pessimisme overfor de bankmæssige Forslag, der hidtil ere fremkomne fra den højtærede Regering. Jeg blev meget tilfreds, da jeg læste det her foreliggende Forslag. Ved et Lovforslag begynder jeg altid med at læse Motiverne, og jeg var ved Læsningen meget glad ved disse Motiver. I samme Grad som jeg sammenligner dem med de hjerteligt slette Motiver til det Forslag, vi i Fjor havde om Hypotekbanken, der vare skrevne af en af Ministeriets Embedsmænd, maa jeg sige, at saa klare og koncise Motiver som dem, vi her have faaet, er en sjælden Ret, og derfor bør det paaskønnes.

Vender jeg mig til selve Lovforslaget, er det Maal, vi maa have for Øje ved denne Lov, udelukkende den Ting: at regulere Seddeludstedelsen og skaffe Garantier for, at en Tikroneseddel altid er 10 Kr. i Guld værd. Maalet er det at ordne en Bank, ikke at skaffe Staten en særlig Indtægt. Det første afgørende Maal er Reguleringen af Seddeludstedelsen og en Kontrol, der giver Garanti for, at en Seddel er sit Paalydende værd. Naar man netop har dette for Øje; vil man sikkert i første Række være tilfreds med Forslaget.

Af de Spørgsmaal, der rejse sig, og som ere berørte af ærede Medlemmer, er det første, hvor vidt vi skulle have en Enbank eller en Flerbank, saaledes at flere forskellige Banker skulle have Seddeludstedelsesretten. Svaret paa dette Spørgsmaal følger ganske naturligt, dels af de historiske Forhold, dels af Landets Omfang, der neppe tillader os at holde flere end en Seddelbank.

Det andet og vigtigere Spørgsmaal er det, som særlig blev berørt af det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen), nemlig Spørgsmaalet: Statsbank eller Privatbank. Nu vil jeg indrømme det ærede Medlem, at det at udstede Sedler er en Statsopgave. Men det ærede Medlem er jo ikke uvidende om, at en Statsopgave kan tilfredsstilles paa flere forskellige Maader, ogsaa gennem det private Initiativ, og her paa Bankomraadet er der efter min Mening en særlig Grund til at søge Privatdrift gennemført. Jeg vil indrømme, at der paa andre Punkter kan tales meget for offentlig Drift, men hvad der f. Eks. kan tale for, at en Spor-